

Sygn. akt II Ca 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Boniecki

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko T. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 listopada 2013 r. sygn. VII C 512/13

oddala apelację, zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz T. T. 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 111/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo (...) sp. z o.o. w W. przeciwko T. T. o zapłatę kwoty 1625 zł z odsetkami ustawowymi.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa. Apelujący zarzucił: obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych stanowi umowę nienazwaną, przez co do tego stosunku prawnego należy stosować przepisy o zleceniu, podczas gdy w ramach reżimu szkolnictwa wyższego wykształcił się nowy tym umowy nazwanej i do stosunku prawnego pomiędzy uczelnią wyższą a studentem stosuje się przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 1990 r., nie zaś przepisy o zleceniu; 2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 751 pkt 2 k.p.c. w zw. z §10 załącznika do rozporządzenia Prezesa RM z 20.06.2002r. w sprawie zasad techniki prawodawczej, poprzez ich błędną, rozszerzającą wykładnię. Wskazano, że zgłoszone w sprawie roszczenie stanowi „roszczenie z tytułu nauki”, o którym stanowi art. 751 pkt 2 k.c., co skutkowało zastosowaniem przewidzianego tam 2-letniego terminu przedawnienia, zamiast normy z art. 118 k.c. statuującej 10-letni termin przedawnienia roszczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Stan faktyczny ustalony w sprawie przez Sąd I instancji nie był pomiędzy stronami sporny.

Sąd Okręgowy nie podzielił podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, uznając, że Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi w niniejszym postępowaniu art. 751 pkt 2 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Słusznie bowiem stwierdzono, że do umowy łączącej (...)i pozwanego nie znajduje zastosowania art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 poz. 572), który stanowi, że warunki odpłatności za studia określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Uprzednio obowiązująca ustawa z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1990 roku Nr 65 poz. 385 ze zm.) w żaden sposób nie regulowała kwestii normowanej obecnie w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym. W szczególności nie wskazywała w najmniejszym zakresie, jakie elementy niezbędne winna zawierać umowa między uczelnią wyższą a studentem. Stosując zaprezentowany w apelacji sposób rozumowania skarżącego, każdą zasadniczo umowę można by było zakwalifikować jako nazwaną, ewentualnie mieszaną już tylko z tego względu, że znajdują do niej zastosowania przepisy o charakterze imperatywnym. Z omówionych przyczyn zasadnym było uznanie, że umowa zawarta z pozwanym w dniu 2 lipca 2003 roku była umową o świadczenie usług, która nie została uregulowana innymi przepisami w rozumieniu art. 750 k.c., co skutkowało koniecznością zastosowania art. 751 pkt 2 k.c. i uwzględnieniem podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Nie ma także uzasadnionych podstaw, aby – zważywszy na cel przepisu art. 751 pkt 2 k.c. – rozróżnić pojęcia nauki i kształcenia. Nawet gdyby przyjąć za stroną powodową, że wyrażenia te nie są synonimami, w żadnym wypadku nie można by było uznać, że pojęcie „nauki” ma szerszy zakres znaczeniowy od pojęcia „kształcenia”. Nie ma także żadnych wątpliwości co do tego, że cedent prowadził zakład przeznaczony na cele nauki studentów i z tego tytułu powstało jego roszczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. oddalił apelację.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie pozwanej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego orzeczono na podst. art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §6 pkt 3 w zw. z §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

(...)